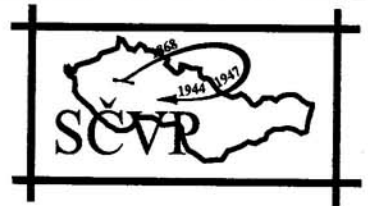

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/2007

PŘIJELI!

„První transport volyňských Čechů odjel z Dubna 29. ledna letošního roku a v nejbližších dnech je očekáván jeho příjezd do vlasti.“
Tolik suchá úřední zpráva.

Jen ten, kdo již někdy čekal, velmi dlouho čekal někoho drahého, ví, co horečného napětí, nejistoty, naděje a pochybností přináší dny, které nás dělí od toužebně očekávaného shledání...

Nejhorší je ten poslední den a hodina před příjezdem vlaku.

Tedy přece přijedou! První transport. Celkem 378 osob.

Počet osob ani složení transportu není tak důležité, jako sama skutečnost. Skutečnost, že naše nejvřelejší přání dochází splnění, že bude konečně odčiněna křivda, kterou jsme tak těžce nesli, že se i na nás nyní štěstí usměje...
Věrná stráž, 7. února 1947

První transport reemigrantů na půdě naší vlasti

Dne 4. února 1947 v ranních hodinách přijel do slovenské pohraniční stanice Biel první vlak s volyňskými reemigranty. Odjel 29. ledna z města Dubna. Čítá 378 osob. Jsou to vesměs rodinní příslušníci vojáků československé zahraniční armády v SSSR. Mezi reemigranty jsou obyvatelé z Dubna, Straklova, Kleščíchy a Varkovič. Nejdůležitější skupinkou je deset pozůstalých po obětech vyvražděného a vypáleného Českého Malína-Lidic to volyňských Čechů.

Vládní delegace, vedená otcem volyňských Čechů, ministrem národní obrany armádním generálem Ludvíkem Svobodou, uvítá naše drahé dne 5. února o 11. hodině dopolední na nádraží v Košicích.

Slavnostní uvítání v Žatci, v jejich novém domově, kterého se za vládu CSR zúčastní ministr sociální péče profesor dr. Zdeněk Nejedlý, je připravováno na sobotu 8. února na 8. hodinu ranní.

Druhý transport z Verby a třetí z Rovna jsou už hlášeny z Mukačeva.

Jsmo si plně vědomi toho, že tato reemigrace je historickou událostí, že je logickým důsledkem historie druhé světové války. Víme také, že za její uskutečnění vděčíme v první řadě panu prezidentovi Dr. Edvardu Benešovi, panu ministru národní obrany armádnímu generálu Ludvíku Svobodovi a celé vládě republiky Československé. Nezapomínejme však, že bez vzácného pochopení a blahovůle Sovětského svazu byla by celá reemigrace jen pouhým snem...

Přijeli.

Je konec nekonečného a neutěšeného čekání, zoufalých pochybností a beznadějně touhy. Začínáme novou kapitolu naší epopeje práce, boje a vítězství. Zapojujeme se do budouvatelského díla na výstavbu drahé vlasti a věříme, že nám bude umožněno zajištění slušných existenčních podmínek. Volyňští Češi nemají zvláštních požadavků. Svědčí o tom jejich heslo, které si přivážejí: „Dali jsme lásku a životy, chceme jen spravedlnost!“

Přijeli.

Jejich cesta vede na místa, kde je jejich dobrotých, poctivých a pracovitých rukou co nejvíce

zapotřebí: Do našeho svobodného českého pohraničí! Stanou se novými hraničáři. Osudem k tomu předurčenými. Jsou si toho také plně vědomi a vyjadřují to i hesla, která s sebou přivážejí: „Dosedlíme pohraničí a budeme jeho věrnou stráží!“, nebo „Vlasti a národu navždy věrni zůstaneme!“

Jaroslav Chudoba, Věrná stráž, 7. února 1947

Návrat volyňských Čechů

Josef Havlíček

Rovenské nádraží zeje prázdnotou, Nedočkaví lidé čekají svůj vlak. Přílehlé ulice se mračí noční temnotou, Po letech utpění opouští rodný práh...

Bud' sbohem Volyňská země!

Jedem do vlasti dědů našich!

Vítejte ve Zlaté Praze,

Vy, staročeské plémě!

Usaďte se jako doma a pracujte ve stopách předků svých...

Nazdar kamarádi: Věno, Pepo, Tonku, my žijem-jsmo v naší Praze! Už nepotřebujeme na památku fotku, Za naši svobodu jsme zaplatili drazě!

Díky za vše hrdinům volyňským, chrabrym!

Díky za každý vítězný boj!

Za prolitou krev čest památce padlým!

Konečně mír!

Konečně z tváře utřený válečný znoj!

Vzpomínky na cestu do Československa

V letech 1946-47 jsem pracovala v rovenské komisi pro přesídlení volyňských Čechů do Československa. V polovině června r. 1947 naše práce skončila a my jsme se vydali za našimi rodinami do Čech. V posledním transportu cestovali členové komise a několik osob, které z různých důvodů nemohly odjet dříve. Náš šéf, rajónní zplnomocněnec pro Rovno, podplukovník Vilém Sak, později plukovník, jel samozřejmě s námi. Pan plukovník byl starý voják, měl rád lidi a lidem přál. Za 1. světové války bojoval v legiích a prošel celou strastiplnou sibiřskou anabází. Nyní byl velitelem posádky v Teplicích.

25. června 1947 jsme překročili sovětsko-československou hranici. Byl to jeden z nejšťastnějších dní mého života. Začaly pro mne nezvyklé věci.

Ve větších železničních stanicích nám členové Červeného kříže zdarma podávali teplou stravu, dostali jsme nějaké peníze, nikdo na nás nekričel a nenadával, všichni byli přívětiví a laskaví. Dorazili jsme do Košic. Náš pan plukovník nařídil odstavení vagonů a my jsme si začali prohlížet město. Večer jsem byla fascinována osvětlenými ulicemi (v předcházejících letech to bylo jen samé zatemnění a nedostatky elektřiny), obdivovala jsem krásné naaranžované výlohy plné lákavého zboží, vkusně oblečení lidé se procházeli po městě. Zkrátka, jiný svět. Obdobně to bylo později i v Žilíně. Pan plukovník nás ale upozornil, že v Čechách je situace jiná, že tento jakoby blahobyt je jen na Slovensku. Již na Moravě se jeho slova potvrdila.

Velký dojem na mne udělaly Tatry. Pan plukovník, když jsme jeli kolem, rozhodl, že když už jsme zde, nelze je vynechat. Sám totiž kdysi sloužil v Podolinci a dokonale znal poměry. Z Popradu jsme jeli vláčkem a lanovkou na Popradské a Skalnaté pleso. Takové majestátní horské velikány jsem na vlastní oči nikdy předtím nespatriila. Později jsem navštívila jiná pohorí, ale první dojem z tatranských velikánů ve mně zůstal navždy.

Cestou se naše skupina zmenšovala, krajané doráželi do svých nových domovů. Jednou v podvečer jsme přijeli do Prahy. Já a pan plukovník jsme vystoupili z vagonu, ostatní pokračovali dále směr Žatec. Ubytovali jsme se bez potíží v blízkém hotelu u nádraží. Pan plukovník mi začal ukazovat Prahu. Vzpomínám, jak jsem stála dole na Václavském náměstí a dívala se směrem nahoru. Byla jsem zklamaná. Žádné fotografie z tohoto místa mi předtím nějak nepřišly do rukou. Předem mnou se rozprostírala jen šedá, nevýrazná, trochu širší ulice, nic víc. Začala jsem ho totiž srovnávat s impozantním Rudým náměstím v Moskvě. Potom jsem viděla Staro-městské náměstí s položbořenou radnicí a tram-vaj projíždějící kolem pomníku mistra Jana Husa. S dojetím jsem stála u Vltavy, přes mosty jsem vzhlížela na siluetu Hradčan, za mnou bylo Rudolfinum a filozofická fakulta. To jsem tehdy netušila, že se záhy stane mou alma mater a že zde strávím jako studentka a později jako vědecký pracovník a vysokoškolský učitel čtyřicet let života.

Má cesta skončila v Litoměřicích, kde jsem se znovu setkala s rodiči a rozloučila se s panem plukovníkem, který jel do Teplic. Později jsem ho ještě několikrát navštívila, seznámila se s jeho manželkou a tchýní a vždy jsme se výborně pobavili. Osud pana plukovníka po roce 1948 byl neradostný. Propustili ho z armády, vystěhovali je z vily, kdesi pracoval manuálně, nevím, zda byl zatčen, jeho stopu jsem úplně ztratila.

Od září 1947 bydlím v Praze a právě zde, ve svém bytě, bych ráda ukončila svou dlouhou životní pouť.

11. února 2007

PhDr. Alla Roubičková

Drobné úvahy

Poslední číslo Zpravodaje 2/2007 je, jak jsme si všimli, vedeno mimořádnou skutečností 60. výročí návratu volyňských Čechů do staré vlasti...

Hned první stránka upoutá nezvyklým názvem článku: Poselství prezidenta republiky Dr. Edvarda Beneše k uvítání Čechů vracějících se z Volyně.

Prezident zde vyjádřil mimo srdečného uvítání, pochvalného hodnocení za účast v odboji a mnohé jiné superlativy vůči novým krajanům, velice upřímné přání, aby adaptace Čechů v novém prostředí probíhala snadno a úspěšně.

Další článek tehdejšího redaktora „Věrné strážce“ pana Jaroslava Chudoby, jež je náležitou výzvou všem, kdo mají upřímný vztah k volyňským Čechům, je výzvou plnou citlivého a chápavého vztahu k pocitům nadějně očekávaní i nejistoty nových krajanů, a proto nabádá k jejich co nejsrdčnějšímu uvítání a dále poskytování jim rady i pomoci.

Jak stěhování Čechů z rodného domova do neznámé vlasti prarodičů nebylo jednoduché, velice živě a detailně popisuje J. Č. z Mělníka v článku: Vzpomínka na cestu do Čech.

Zobrazuje tu strastiplnou anabázi několika dnů vlastního stěhování železniční dráhou, která byla po válečném zdevastování jen narychlo přizpůsobována nějakým transportům, bez jakékoli jistoty bezpečného dojetí a ochrany před loupežemi. Uvědomujeme si tu s ulehčením, jak je dobře, že jsme již ukotveni a stěhování na nás nečeká.

Velice se mi líbil i další článek téhož čísla Zpravodaje Projev Doc. Stanislava Černého, CSc., na odborném semináři, na 2. celostátním setkání černobylyských krajanů dne 21. 10. 2006 v Jaroměři. Pojednával hlavně o některých změnách v duchovním životě krajanů. Vývoj člověka pod vlivem určitých ideologií, kultury, náboženství apod. vytváří pro něj vedle reálného pohledu na život také svět duchovna, plného krásných fantazií, iluzí a optimistických nadějí. S tak podobným duchovním přícházeli krajané od Černobylu do reálného života vlasti svých praotců a nebylo pro ně snadné hodnotit a oddělovat iluze od skutečného života v kapitalismu. Přesto se brzy integrovali do nové společnosti, ale vypěstované zdravé zásady pozitivního, pracovního života si nesou s sebou i nadále.

Také projev Mgr. Jaroslava Černého na tomto setkání krajanů od Černobylu dokumentoval v závěru, jak velkým štěstím byla pro ně re-emigrace do staré vlasti, za což vyjadřují iniciátorům a organizátorům této náročné akce velkou vděčnost a slib věrnosti.

To všechno jsem asi nemusela psát, neboť si to všichni přečetli a ty vzpomínky svým způsobem prožili. Měla jsem však potřebu vyjádřit radost, že nebyť našeho Zpravodaje našeho společenského centra, by tyto události zaprášil čas a nemohli bychom si na vše takto společně živě zavzpomínat, srovnávat, vyvozovat závěry a ověřovat některé známé moudrosti i tu například, že iluze nás sice nenakrmí, ale ani jenom peníze a hmotné statky nám neposkytnou spokojený a šťastný život. V. Suchopárová

Sofievka nebyla obcí bezvýznamnou

Poté, co naše řady opustil nám všem drahý, milý a vzdělaný učitel Mikuláš Šulženko, postrádáme poněkud příspěvky i o naší obci Sofievka, která žila v povědomí našich volyňských krajanů daleko široko.

Tato skutečnost mě také více méně podnítila k tomu, že jsem se rozhodl svou „troškou do mlýna“ přispět i já. Navíc při třídění otco-vých dokladů jsem objevil fotografie, jejichž zveřejnění by určitě potěšilo mnohé z potomků pánů a fešáků na ní.

Obec Sofievka byly vlastně dvě větší české vesnice, uváděné jako Sofievka I, ke které patřily osady Semidubská, Smolárna a Vápenka s průměrným počtem obyvatel 850 a Sofievka II (Vrbovská) kolem 200 obyvatel. Svým bohatým kulturním životem a dá se říci i životem sportovním vešla ve známost širokého okolí. Byla to hlavně divadelní představení, pořádaná jak dospělými, tak mládeží a dětmi. Co však Sofievku I i II proslavilo, byly nádherné bály, plesy, tancovačky v krásných, prostorných sálech, které vystavěli hlavně dobrovolní hasiči za pomoci dalších občanů. Jsem rád, že při letošním jubileu přiložená fotografie z roku 1937 můžeme s úctou vzpomenout na tyto dobrovolné hasiče ze Sofievky II, kteří již všichni opustili naše řady, hlavně pak na velitele hasičů moudrého pana Josefa Horáka, který byl umučen v Gulagu jen proto, že si ho občané zvolili v době hitlerovské okupace za starostu obce.

Mimo pana Josefa Horáka, velitele a pana Josefa Luckého, který byl obětavým sborníkem a padl u Dukly, všichni zemřeli v Čechách až na Alexandra Lněnička, který zemřel v Sofievce. Buď čest jejich památce!

Moc by mě potěšilo, kdyby naši žijící krajané při čtení těchto řádků si se svými potomky o volyňských skutečnostech vyprávěli.

Z fotografie je patrné, že volyňští Češi nebyli a nejsou jen usmudlaní a primitivní sedláci, a že od samých počátků pobytu na Volyni dělali čest svému jazyku, národu a své vlasti.

Mgr. Jiří Holubička,
Zahradní 283, 439 82 Vroutek

Litujeme, že pro nedostatek místa nemůžeme uveřejňovat fotografie, byť by byly tak vydařené, jako je ta Sboru dobrovolných hasičů Sofievka II (Vrbovská 1937). Doporučujeme zaslat ji do muzea do Podbořan, kde by se s ní krajané mohli potěšit. Uvádíme alespoň jmenovitě členy tohoto Sboru: Vladimír Chmelík, Alexandr Bartoš, Josef Horák, velitel (umučen v Gulagu), Josef Holubička, Antonín Chmelík, Josef Lucký, Jaroslav Holubička, Alexandr Lněniček, Vladimír Horák, Josef Chmelík st., Josef Lucký, Václav Vávra, Josef Chmelík ml. a Emanuel Holubička.

Další knihy s volyňskou tematikou.

Spisovatel, kritik a překladatel Josef Mlejnek v deníku DNES uveřejnil dne 28. února 2007 recenzi o dvou zajímavých knihách. S ohledem na omezené možnosti našeho Zpravodaje, sdělíme o nich pouze nejpodstatnější informace.

Volyňský dalekohled jako rodinnou ságu napsal Jiří Olič, pravnuke Josefa Oliče z Hlinska. Jistě si vzpomínáte, že to byl on, kdo spolu s Františkem Příbylem se zasloužili o zahájení stěhování Čechů na Volyn od roku 1868. Autor, ač není historikem ani spisovatelem z povolání, velmi poutavě a s využitím dosud neznámých pramenných materiálů střídavě čtenáře zavádí do Čech a na Volyn a na životních osudech tří bratrů, kteří měli různé osudy dokumentuje složitost doby na přelomu století a za první světové války. Dovíte se trochu více o mladém Eduardu Benešovi a paní Haně, o T.G. Masarykovi a jak jim jeden z Oličů pomáhal v protirakouském odboji. Prozradím jen jednu perličku tento Olič byl ke konci první světové války vězněn ve Vídni, kde byla vězněna také pani Hana, jako manželka velezrádce E. Beneše. Kdyby nový císař Karel (po smrti Františka Josefa I) nevyhlásil amnestii, pravděpodobně by byli jako velezrádci oba odsouzeni k smrti. Je pravdou, že autor pro větší čtivost knihy fabuluje děje a občas se nedrží úzkostlivě historické pravdy, ale na cennosti knihy to neubírá. Knihu vydala Votobia, Olomouc. Koupí knihy vám jistě ráda zprostředkuje Jaroslava Ničová v Brně. Jejímu nedávno zesnulému tatínkovi Janu Ničovi autor děkuje za podnět a za cenné vzpomínky a také za připomínky rukopisu.

Marie Stryjová (*1931, Dembrovka †1977 Praha), jak si jistě vzpomínáte je autorkou knihy *Nad rovinou* (vydala Mladá fronta v r.1982). Recenzent v článku v deníku DNES s názvem *Úžasný hlas Marie Stryjové a s podtitulem „prózy předčasně zesnulé spisovatelky čteme se slzami v očích-díky jejich mimořádné přesnosti“* nyní vroucně píše o její knize *Mlčímé* (nakladatelství Eman, Benešov 2007, 304 stran). Kniha má dvě části: v první části jsou příběhy z Volyně a je to úplný rukopis knihy *Nad rovinou*-ve vydání v roce 1982 byl poněkud okleštěn. Druhá část se jmenuje *Mlčímé* a přináší svědectví o životě rodiny Stryjových na Broumovsku v padesátých letech minulého století po její reemigraci do staré vlasti.

Dovolte mi, vážení čtenáři, abych přidal svých několik vět o Marii Stryjové. Znal jsem její babičku, rodiče, bratry, sestru a manželka Bedřicha Loewensteina. Snázila se být v životě užitečná pro jiné lidi. Dovedla vidět a procítit víc a hlouběji, než její vrstevníci. Výsledky její literární práce, názory, korespondence atd. jsou uloženy v devíti archívních kartonech *Literárního archivu Památníku národního písemnictví v Praze, Staré Hradi.* Prostudovala je před několika lety jiná Češka z Volyně Barbora Libovická jako studentka IV. ročníku

Univerzity Karlovy a výsledek bádání sepsala na 22 stranách své diplomové práce. Soudím, že tyto dokumenty stále čekají na své další využití.

Jiří Hofman

„Plošnice“ jsou mým osudem ...

Psal se rok 1930. Tenkrát my, žáci z českých škol v Polsku, jsme byli dobročinným spolkem „České srdce“ pozváni na prázdniny do Prahy. Jeli žáci ze Semidub, Mirohoště, Rovna a Zdobunova. Jednou z nich jsem byla i já-bylo mi 12 let. Moc jsme se na ten výlet těšili.

Jeli jsme vlakem. První zastávka byla v Ostravě. Na nádraží nás uvítaly sestry-jeptišky. Odvezly nás do kláštera. Po dobré večeři, velice unaveni jsme šli spát. Byla to velká místnost, hodně lůžek, snad noclehárna pro potřebné. Ráno mě čekalo překvapení. Měla jsem ruce od zápěstí po lokty celé oteklé a samý pupenec. Ukázala jsem to sestram. Ony řekly, že to udělaly plošnice. Věděla jsem, že existují blechy ale se slovem plošnice jsem se ještě nesetkala Ruce mi namazaly mastí a ovázaly.

Po příjezdu do Prahy nás uvítaly dámy z „Českého srdce“. Ined se zajímaly o moje ovázané ruce. Bály se, abych sem nedovezla svrab. Po vysvětlení, co se mi stalo, opět ruce ošetřily a ovázaly.

V Praze se nám velice líbilo a po dvou týdnech jsme se vrátili šťastně do Polska.

Šel čas.

Když mi bylo 18 roků, moje tetička mě pozvala coby maloměšťáčku do velkého, starobylého města Přemyšle v Polsku. Po přivítání a pohostění se šlo spát. Ráno jsem s hrůzou zjistila, že jsem opět pokousaná na celém těle. Ale již ne plošticemi, tady se jim říká štěnice. Na domácí snad nešly. Začala velká očista lůžka. Já se před spaním natírala lihem, octem a různými páchnoucími tinkturami. Ale ty potvory, když jim nechutnala moje kůže na nohou, pokousaly mě na očních víčkách. Byla jsem oteklá a skoro slepá. Ale přežila jsem to.

Opět šel čas.

Mezitím začala Druhá světová válka. Po válce se celá naše rodina vrátila do Československa. Zakotvili jsme v Žatci.

V roce 1963 jsem byla operována na klučnick. Na dolěčení jsem dostala poukaz do Karlových Varů, Lázeňský dům Dvořák. Všestranná spokojenost. Jelikož moje operace byla mimořádně těžká, byla mi léčba paní doktorkou prodloužena s tím, že se budu muset po tu dobu přestěhovat do náhradního pokoje v Rozkvětu. Nic jsem proti tomu neměla. Večer mi přestěhovali kufr. Pokoj byl v přízemí, čerstvě vybiřilý, umytý, čistě povlečeno. Vše se skvělo, ale nevonělo, spíš bylo cítit desinfekci. Proto jsem nevybalila své věci a podívala jsem se dřív pod polštáře. A ejhle, byly tam krásné malé štěničky. Letěla jsem na recepci, ale nedalo se nic dělat, až ráno Celá zoufalá jsem postavila kufr na stůl, aby se mi do něj nenastěhovaly a do rána jsem seděla na židli. Hlídal jsem, jestli mi nelezou po nohou. Ale tu noc ode mě nedostaly ani kapku krve.

Po těchto zkušenostech mám obavu, že by se mi mohly jednou dostat i do „truhly“. To bych snad hrůzou vstala z mrtvých.

Anna Martišová, Žatec

Deka

Jednou, asi před třemi léty, se mi dostal do rukou časopis VLASTA, kde bylo popisováno, jak se mají šít deky a polštářky Petschworkem. Já si pamatuji, že takovou deku šila moje maminka na Volyni ještě za války, kdy opravdu nebylo z čeho, a já tu deku ještě dnes mám. Už je stará a škaradá, a mám ji na lavičce v prádelně, ale je zajímavé, jak důmyslně a z tak malých kousičků je na ní vytvořen vzorek, že i po letech se na ni ráda podívám. Maminka už dávno nežije, ale deka mi ji stále připomíná ...

Lydie Furchová, Bakovce, Nyní Vojkovice

Vzpomínky na mladá a školní léta

Bylo mi 6 roků, když jsem ještě zlobíval maminku a ta mi říkala: „Počkej, kluku, příští rok půjdeš do školy a tam tě pan učitel naučí poslouchat. Nebyl to ten příští rok, ale letošní, protože jsem se v tichosti vytratil a běžel se zapsat do školy bez doprovodu rodičů.“

Po návratu domů jsem hlásil rodičům, že jsem si došel k zápisu a po prázdninách začnu chodit do školy. Maminka mi na to řekla: „Jak můžeš chodit, když ti ještě není 7 roků,“ ale já na to: „a budu chodit“ a tak začala moje první docházka do obecné školy v obci Martinovka.

Škola byla asi 300 m od mého bydliště, ale od toho dne mě čekaly ještě jiné úkoly. V letní době v pět hodin vstávat, a hnát krávu na pastvu, v půl osmé návrat z pastvy, snídání a hurá do školy. Tak tomu bylo i v odpoledních hodinách. Pásl se od pěti do večera, podle toho jaké bylo počasí s tím rozdíl, že se nešlo do školy. Učitel polské národnosti jménem Twardowski byl přísný a tvrdý muž ale dobrý pedagog. Po několika letech ho vystřídala učitelka jménem Irena, též polské národnosti, měla v rodině svou matku a dcerku zvanou Wandza. Po nějakém čase ji opět vystřídala žena, tentokrát české národnosti, nejsem si jist jejím jménem, zdá se mi, že to bylo Svobodová a pocházela z města Lucka, mohli by to upřesnit obyvatelé a spolužáci, nebo členové učitelského sboru.

V období školní docházky jsme prožívali různé zážitky našeho mládí. Každým rokem se slavil v Polsku tzv. den Konstituce třetího května. Ten den jsme se museli slavnostně obléci a šlo se do katolického kostela Hrušvice, za doprovodu učitelského sboru. Byli jsme seřazeni do dvojic a přes rameno jsme nesli polské vlaječky. Od našeho bydliště to bylo asi 5 km polními cestičkami a přes Tomašovský dubový les. Po odbytí bohoslužeb jsme se vraceli do svých domovů. Cestou tam nás doprovázela starší paní-matka paní učitelky Ireny. Ta měla na zpáteční cestě problém s překročením potůčku, neboť měla úzkou sukni. Přesto, že jsem jí podal ruku, spadla do té špinavé vody po kolena a děti, jak to bývá z toho měly legraci. Klukoviny někdy přesahovaly meze ostražitosti v našem věku. Lezli jsme i na střechu naší školy, kde jsme našli hnízdo kafky, čímž byla naše touha uspokojena.

(Pokračování příště)

A. Vendolský

ZPRÁVY Z REGIONŮ . . .

Region Praha

Masopustní setkání

Již od roku 1992 region Praha pořádá tradiční Masopustní večírky. Bohužel, stárneme, a členové regionu se dohodli, že se budeme scházet už dopoledne. A proto jsme změnili název na Masopustní setkání. Letos jsme uspořádali dopolední setkání třetí v pořadí. Zájem setkat se s námi a přátelsky si popovídat projeví nejen členové našeho regionu, ale uvítali jsme mezi sebou i hosty ze vzdálených regionů.

Setkání zahájila předsedkyně regionu uvítáním všech, ale zvláště našich hostů ze Žatce, Chomutova, Moravského Krumlova, Klášterce nad Ohří, Turnova, Č. Lípy a také i nečleny z Prahy. Jsme velice potěšeni, že někteří z nich, ačkoli v příjždějí z poměrně velké dálky, jsou pravidelnými, každoročními našimi hosty.

Hlavním bodem setkání bylo udělení diplomu Čestného člena našeho Sdružení panu Josefu Havlíčkovi.

Pan Havlíček se narodil v Č. Straklově a v Rovně absolvoval školu ČMS. Po ukončení školní docházky se vyučil hodinářem u svého strýce v Lublíně. Tam se seznámil se svou budoucí manželkou paní Helenou, se kterou prožívají již 66 let ve šťastném manželství. V době německé okupace se zapojil do podzemního hnutí AK.

Prošel také vězněním v koncentračním táboře Majdánek u Lublina.

Po skončení 2. světové války působil při reemigraci tamních českých rodin do Československa.

Po přesídlení do Prahy si otevřel zde hodiňářství. Byl spoluzakladatelem odbočky Čechů z Volyně v Praze a spolupracoval s ústředím této organizace v Žatci. Po určitou dobu sponzoroval četné akce na pomoc přesídleným krajanům. V padesátých letech byl několik roků nasazen na nucené práce v Jáchymovských dolech.

Později, jakmile mu to okolnosti dovolily, organizoval setkání krajanů. Vzácnými hosty na těchto setkáních byli kupř. jeho třídní učitel české školy v Rovně p. Kredba a národní umělec - náš krajan Mistr Edvard Haken. Dnes náš Čestný člen, i když má velké zdravotní potíže, je s námi stále ve spojení a my jsme velice potěšeni, že se mohl osobně dostavit k převzetí Diplomu a pobýt s námi na našem výročním setkání. K tomuto slavnostnímu aktu doprovázela oslavence celá jeho rodina, paní Helena, manželka, syn, vnuk a ze zahraničí přijela též oslavencova dcera.

Professor MUDr. Vladimír Dufek, CSc., p. Mec Jaroslav a vedoucí regionu Irena Malinská ocenili svými příspěvky jeho přínos pro naše Sdružení a poděkovali mu za jeho nezištnou pomoc našim krajanům. Pan Josef Havlíček pak vřelými slovy poděkoval za jemu udělenou poctu. Příptkem jsme popřáli vzácnému rodákovi lepší zdraví a vše nejlepší do budoucna „Sto lat oslavenci“.

Naše výroční setkání se pak vyvinulo ve velmi přátelské výměny vzpomínek a srdečná upevňování vztahů.

Program jsme doplnili již pravidelnou tombolou s některými cennými dary. Děkujeme našim ženám a dalším členům (i nečlenům), kteří se postarali o zhotovení chutných koláčků a výborných nápojů a lehkého, chutného občeda.

Těšíme se na opětné setkání v příštím roce, na které již dnes všechny přátele a sympatizanty upřímně zveme. Jaroslav Mec a Irena Malinská

Region Brno

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, region Brno, Vás srdečně zve na setkání krajanů a jejich přátel. Setkání se koná v **sobotu 7. dubna 2007 ve 13.00 hodin**

V sále klubu Univerzity obrany v Brně, Šumavská 4. Spojení tramvají č. 1 směr Řečkovic, zastávka Šumavská.

Program:

1. Zahájení
2. Přivítání hostů
3. Přivítání nových členů
4. 60. výročí ukončení reemigrace do ČR
5. Odhalení busty prezidenta Dr. Edvarda Beneše v Žatci
6. Zájezdy na odhalení busty v Žatci a pomníku v Rovně (přihlášky a vybírání záloh)
7. Prodej knih a tiskovin
8. Doprodej členských známek na rok 2007
9. Pohoštění a volná zábava při harmonice.

J. Kučera, region Brno

Region Šumperk

Šumperský region zveřejnil pozvánku na setkání členů a přátel SČVP v dubnu t. r. Omylem bylo uvedeno datum 24. 4. správné datum je **sobota dne 28. 4. 2007.**

Za chybu se omlouvá Alena Kubelová

OZNÁMENÍ

Oznamujeme, že letos uplyne 90 let od založení první české školy na Volyni v městě Zdobunov. Proto při této příležitosti se bude konat v měsíci září nebo říjnu v Žatci setkání bývalých žáků všech českých škol na Volyni, na které Vás i Vaše přátele srdečně zveme.

Podrobné informace a přesné datum tohoto setkání budou uveřejněny v červnovém Zpravodaji. Za českou matiční školu ve Zdobunově Jiřina Kačerová

Pietní akt v Novém Malíně.

V sobotu dne 14. července 2007 se bude u pomníku v Novém Malíně konat pietní akt k uctění památky malínských mučedníků. Začátek v 10.00 hodin. Alena Kubelová

NAŠI JUBILANTI . . .

Vážení čtenáři, vzhledem k ustanovením o ochraně osobnosti nebudeme napříště uveřejňovat podrobná data Vašeho narození a omezíme se pouze na uvedení měsíce a věku. Žádáme i vedoucí regionů, aby se této nové formě údajů přizpůsobili.

Region Domažlice

V prvním čtvrtletí 2007 oslavují svá životní výročí tito naši jubilanti:

Leden: 71 let oslavila pí Světluše Pecková, Michailovka-Plzeň 66 let Josef Vlk, Dolinka-Srby. 83 let pí Emilie Tomanová, Lipiny-Malý Malahov. 83 let Koček Václav, Palčice-Buková. 77 let Lokvencová Marie, Dolinka-Polžice.

Únor: 70 let Pinkasová Marie, Kopče-Horšovský Týn. 70 let Šebestová Evženie, Ossie-Poběžovice. 83 let Ing. Kovalčuk Bohuslav, Kopče-Horšovský Týn. 59 let Ing. Kabát Vladimír, Ujezd-Klatovy. 65 let Radová Miluše, Dolinka-Horšovský Týn. 78 let PhDr. Fiala Jaroslav, Kupačičov-Plzeň. 82 let Malá Anna, Ivaniča-Srby.

Březen: 64 let Markovič Nikolaj, Olšinka-Přeštice. 77 let Lochman Karel, Dolinka-Plzeň. 67 let Sojková-Krebová Marie, Moskovština-Blatnice. 87 let Polačková Marie, Malinovka-Plzeň.

86 let Dufek Vladimír, Dolinka-Srby. 90 let Kubačková Anna, Ivaniče-Srby. 81 let Böhmová Naděžda, Olšinka-Přeštice. 71 let Malá Marie, Ivaniče-Horšovský Týn

Všem jubilantům zdraví, štěstí a hodně životní pohody za region přejí

Vladimír Ledvina a Nad'a Pytelková

Region Tachov

Ve II. čtvrtletí r. 2007 se dožívají životních jubileí tito naši členové:

Duben: Janča Otto 80 let

Květen: Glozová Anna 80 let, Koutný Vladimír 80 let, Suchá Božena 81 let, Petrášová Naděžda 70 let.

Všem hodně zdraví a životní pohody do dalších let za region přeje Alžběta Michlová

Region Žatec

Ve 2. čtvrtletí se dožívají svého jubilea tito členové:

Duben: Rostislav Pelant, 70 let, Malá Černoc, Ludmila Chudybová, 80 let, Louny, Olga Seveláková, 85 let, Frýdek-Místek, Marie Mašková, 85 let, Liběšovice, Marie Kasalová, 85 let, Očihov, Olga Zahradníková, 85 let, Chrašťany u Podbořan, Vladimír Kouřil, 70 let, Losina a Bedřich Kovář, 65 let, Úlice-Město Touškov

Květen: Emanuel Rampas, 75 let, Žatec, Konstantin Mokry, 90 let, Strojčice, Ing. Olga Nepivodová, 60 let, Žatec, Rostislav Hlaváček, 85, Podbořany

Červen: Anna Stárková, 90 let, Žatec, Věra Vojtěchovská, 85 let, Libočany, Alla Pavliková, 65 let, Podbořany, Alla Finkousová, 60 let, Žatec, Ing. Miroslav Rébl, 70 let, Podbořany, Jiřina Růtová, 80 let, Žatec a Libuše Junová, 75 let, Velká Černoc.

Všem našim členům přejí za celý region mnoho zdraví, štěstí a spokojenosti do příštích let. Kamila Ondřová

V květnu 2007 se dožívá 95 let paní Naděžda Plachá - Koubková ze Závídova. K životnímu jubileu jí blahopřejí dcera Marie a vnuci s rodinami.

Blahopřání

Dne 1. června oslaví své významné šedesáté výročí společného života manželé Miroslav a Marie Bernatovi z Volevčic. Jejich děti s rodinami a příbuzní a přátelé jim přejí mnoho

zdravíčka, a ještě mnoho šťastných a spokojených příštích let. Tímto také děkují rodičům za vychování, lásku a dobrotu.

Za náš region se také připojujeme a přejeme mnohá a mnohá léta!
Kamila Ondrová

Pani Olga Saveláková-Novotná ze Zdobunova se v dubnu dožívá 85. výročí svého narození.

Srdčně blahopřeji dcery Jana Verliková a Darie Mášová s rodinami

Moravskoslezský region

V druhém čtvrtletí roku 2007 se dožívají významného jubilea tito naši členové:

Duben: Kopecský Bohuslav, Janovka Česká, byt. Hladké Živořice 70 let, Ing. Vacek Vladimír, Pokosy, byt. Fulnek 80 let. a Vendolský Stanislav, Martinovka, byt. Brantice-Krnov 86 let

Červen: Pečirková Jana, Vlnánka u Rožišť, byt. Horní Benešov 70 let, Seidlerová Irena, Moldava-Májovka, byt. Horní Benešov 75 let, Vendolská Anna, Dembrovka, byt. Slezské Rudoltice 81 let

Milý pane Vacku, blíží se Váš velký den, kdy Vám přejem zdraví a spokojenost jen.

80 let není žádný věk, proto Vaši přátelé z výboru a důvěrníci Vám připíjejí na zdraví do dalších let!

Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let pevné zdraví, hodně energie a životní pohody.
Za region Dr. Vladimír Samec,

předseda a Marie Seitlová, tajemnice

Region Šumperk

Omlouváme se za chybné uvedení 70. narozenin pí Marie Baxové-Doležalové-je narozena v dubnu.

Nový člen našeho regionu pan Viktor Hnízdil ze Šumperka oslavil v únoru 79 let.

Hodně zdraví a spokojenosti

přeje za region Jiřina Žáková

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI . .

Region Broumov

Oznamuji všem přátelům, že 2. 2. 2007 zemřela ve věku 87 let paní Božena Mokrá-Kafková, rodačka z Kupičova. Žila v Dolní Dehlově u Dvora Králové n. L. obklopena láskou syna a jeho rodiny. Byla členkou SČVP, čtenářkou tohoto listu. Peněžně podpořila každou akci, naposledy pomník Dr. Edv. Beneše. Navždy se s Vámi loučím za naše společné rodáky.

Také se loučím s pí Marií Skramuskou z Kadaně a Annou Bajerovou z Jesenice, které zemřely v lednu a únoru a jsou rodačky z Kupičova.

Budíž Vám všem ta milovaná česká zem lehkou. Odpočívajte v pokoji.
Vilma Magáňová

Region Chomutov

10. února zemřela ve věku nedožitých 92 let nejstarší členka našeho regionu, paní Larisa Brdová, učitelka, bytem v Chomutově, na kterou vzpomíná mnoho bývalých žáků, které vyučovala ještě na Volyni v obci Ulbárov, odkud pocházela.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region
Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Region Krkonoše

Dne 2. 2. 2007 opustil naše řady ve věku 72 let velice hodný člověk, pan Alexandr Veselý z Trutnova, rodák ze Spasova.

Všem pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.
Za region Jiřina Novotná

Region Brno

Dne 18. února zemřel člen našeho regionu pan Bohdan Nazarčuk, bytem Břeclav, ve věku 65 let.

Region projevuje svou upřímnou účast rodině.

Region Nymburk

S bolestí oznamujeme, že v únoru 2007 zemřela ve věku nedožitých 98 let pí Fraňa Poláčková z Malinovyky, bytem v Milovicích. Zesnulé lehké odpočinutí a pozůstalým upřímnou soustrast vyjadřuje

za region A. Mazníková

Všem rodinám zesnulých projevuje svou účast i redakce Zpravodaje

Příspěvky na tiskový fond Únor 2007

Region Žatec:

Anna Lišková, Plzeň, 300 Kč, Slavěna Bartošová, Žatec, 100 Kč, Věra Kunášková, Vysoké Třebošice, 200 Kč, Anna Martišová, Žatec 500 Kč a Vladislava Hricová, K. Vary, 150 Kč.

Region Moravskoslezský:

Božena Pavelková, Jesenice, 200 Kč,

Region Olomouc:

Vlastimil Kleibl, Litovel, 150 Kč, Josef Novák, Nemilany 200 Kč, Mikuláš Cibulka, Kroměříž 50 Kč, Marie Haltuchová, Sušany 50 Kč a Vladimír Tengler, Hněvotín 100 Kč.

Region Chomutov:

Vlastimil Jelínek, Pernštejn, 200 Kč a Lída Řebíčková, Kadaň, 100 Kč.

Region Brno:

Viktor Hurt, Brno, 300 Kč

Region Praha:

Josef Havlíček, Praha 500 Kč a Vladimír Jeníček, Žinkovy, 350 Kč.

Všem dárcům upřímně děkuje redakce Zpravodaje

Sbírka na výstavbu busty Dr. Edv. Beneše, Únor 2007

Alena Palátová, Javorník, 200 Kč

Vážení čtenáři.

Pravděpodobně naposledy vás oslovujeme na tomto místě, pokud jde o organizaci návštěvy Volyně při příležitosti odhalení POMNÍKU VOLYŇSKÝM ČECHŮM SYMBOLICKÉHO VÁLEČNÉHO HROBU v Rovně. Až budete číst tyto řádky, přihlašování k autobusovému zájezdu, který organizuje cestovní kancelář PANCAST, bude končit.

Jak jsme vám již sdělili, slavnostního odhalení se zúčastní předseda Senátu parlamentu České republiky pan Přemysl Sobotka. Starosta města Rovno nám při osobním jednání potvrdil, že na letišti v Rovně mohou přistávat velká letadla ze zahraničí a proto jsme panu předsedovi navrhli, aby ze své "kvoty" uvolnil jeden let letounu TU154 do Rovna a zpět. Souhlasil a dohodl jsme se, že naše obě organizace obsadí 70 míst a 30 zůstane pro vládní činitele. Prověřování technických možností orgánům vládní letky také zabralo čas, takže teprve minulý týden jsme písemně nabídli zasluhujícím členům ČsOL a SČVP, aby tohoto letu využili. Ovšem letoun se tentýž den vrací, takže ti, kteří chtějí navštívit svá rodná místa, se odpojí a vrátí se autobusem. Využití této nabídky je také časově omezeno datem, který jsme v nabídce uvedli a nemůže být prodlužováno z důvodů, které jsou taktéž v nabídce uvedeny.

Zbývá poslední informace, či spíše prosba k vám, kteří na Volyně tak či onak pojedete a zavítáte do Českého Malína a do svých rodných míst. NEZAPOMĚTE NA MALÉ DĚTI a vezměte s sebou pro ně drobné dárečky, jako omalovánky, pastelky a jiné školní pomůcky, trvanlivější cukrdlata a podobné upomínky. Taková drobnost je od cizí tety mnohem vzácnější než od vlastních rodičů a pamatuje se dlouho. Jistě máte podobné vzpomínky z mládí. Já je mám.

Za pověřence obou organizací vás zdraví a přeje šťastnou cestu tam i zpět. J. Hofman

Region Žatec:

Evženie Jančoková, Žatec, 300 Kč, Jiřina Skalická, Žatec, 500 Kč, Marie Jirásková, Žatec, 200 Kč, Ludmila a Vladimír Štěchovi, Žatec, 300 Kč a Věra Kunášková, Vysoké Třebošice, 500 Kč

Region Praha:

Vladimír Anděl, Anglie, 400 Kč, Věra Latzelová, Praha, 100 Kč

Příspěvky pomník Rovno

Region Brno:

Viktor Hurt, 300 Kč

Region Praha:

Vladimír Anděl, Anglie, 500 Kč, Eduard Sitař, Kralupy, 100 Kč

Region Žatec:

Marie Ryšavá, Žatec, 200 Kč a Věra Kunášková, Vysoké Třebošice, 500 Kč

Region Moravskoslezský:

Božena Pavelková, Jesenice, 200 Kč

Příspěvky pro region Praha Ledem 2006-březen 2007:

Pi Mášová Daria, 50 Kč, pí Hrušková Klaudivie, 150 Kč, pí JUDr. Kloučková Marie, 100 Kč, p. Hlaváček Vladimír, 400 Kč, pí Kolářová Jiřina, 50 Kč, pí Nosková Marie, 50 Kč, manželé Nečasovi, 150 Kč, p. Havlíček Josef, 1000 Kč a p. Kopecský Miroslav, 150 Kč.

Vedoucí regionu Malínská

Příspěvky pro region Moravský Krumlov

Havelka Václav, 100 Kč, Rusínková Milada, 100 Kč a pí Košťáková Emilie, 100 Kč.

Za výbor regionu dárcům děkuje Alex. Pichrt

Příspěvky pro Moravskoslezský region

V čísle 9/2006 Zpravodaje byl uveden jako dárcce Klaban Stanislav, správně měl být Kabát Stanislav, 100 Kč.

Paní hospodářka se za chybu omlouvá a děkuje za opravu.
Marie Seitlová

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytiřská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracují. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 26.03.2007